

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2010. március 18.*

A C-419/08. P. sz. ügyben,

a **Trubowest Handel GmbH** (székhelye: Köln [Németország], képviselik: K. Adamantopoulos és E. Petritsi dikigoroi),

Viktor Makarov (lakóhelye: Köln, képviselik: K. Adamantopoulos és E. Petritsi dikigoroi)

fellebbezőknek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2008. szeptember 23-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviseleti: J.-P. Hix, meghatalmazotti minőségben, segítői: G. Berrisch és G. Wolf Rechtsanwälte),

* Az eljárás nyelve: angol.

az **Európai Bizottság** (képviselek: N. Khan és H. van Vliet, meghatalmazotti minőségben)

alperesek az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Lenaerts a harmadik tanács elnöke, a negyedik tanács elnökeként eljárva,
R. Silva de Lapuerta, Juhász E., G. Arestis (előadó) és J. Malenovský bírák,

főtanácsnok: P. Mengozzi,
hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. szeptember 16-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2009. október 29-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Fellebbezésükkel a Trubowest Handel GmbH (a továbbiakban: Trubowest) és V. Makarov az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-429/04. sz., Trubowest Handel és Makarov kontra Tanács és Bizottság ügyben 2008. július 9-én hozott ítéletének (a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kérik, amellyel az Elsőfokú Bíróság elutasította az EK 288. cikk alapján benyújtott, a Magyarországról, Lengyelországból, Oroszországból, a Cseh Köztársaságból, Romániából és a Szlovák Köztársaságból származó egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acél csövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vámok kivetéséről, az 1189/93/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről, valamint a Horvát Köztársaságból származó hasonló behozatalok tekintetében az eljárás megszüntetéséről szóló, 1997. november 17-i 2320/97/EK tanácsi rendelet (HL L 322., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 26. kötet, 329. o.; a továbbiakban: végleges rendelet) elfogadása következtében a felpereseket ért kár megtérítése iránti kártérítési keresetüket.

Jogi háttér

- 2 A Közösség vámügyi alapjogszabálya a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: vámkódex). A rendelet 236. cikke ekképpen rendelkezik:

„(1) A behozatali vagy kiviteli vámokat vissza kell fizetni, amennyiben megállapításra kerül, hogy megfizetésükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiek voltak, vagy az összeget a 220. cikk (2) bekezdése ellenére vették könyvelésbe.

A behozatali vagy kiviteli vámokat el kell engedni, amennyiben megállapításra kerül, hogy könyvelésbe vételükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiek voltak, vagy az összeget a 220. cikk (2) bekezdése ellenére vették könyvelésbe.

Visszafizetés vagy elengedés nem nyújtható, ha valamely, nem jogszabály szerint fizetendő összegnek a kifizetése vagy könyvelésbe vétele az érintett személy szándékos cselekedetének eredménye.

(2) A behozatali vagy kiviteli vámokat a megfelelő vámhivatalnál a szóban forgó vámösszegnek az adóssal való közlésétől számított 3 éven belül benyújtott kérelemre fizetik vissza vagy engedik el.

Ezt a határidőt meg kell hosszabbítani, ha az érintett személy igazolja, hogy előre nem látható körülmény vagy *vis maior* miatt akadályoztatva volt a kérelem említett határidőn belüli benyújtásában.

Ha e határidőn belül a vámhatóság maga fedezi fel, hogy az (1) bekezdés első és második albekezdésében foglalt helyzet áll fenn, saját kezdeményezésére hajtja végre a visszafizetést vagy elengedést.”

- 3 A dömpingellenes intézkedések Európai Közösség általi alkalmazását szabályozó rendelkezések az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendeletben (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.; a továbbiakban: alaprendelet) szerepelnek.

A jogvita előzményei

- 4 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 1–21. pontjában a következőképpen ismertette a jogvita ténybeli hátterét:
 - „1. A Bizottság a többek között az [EK 81.] és [EK 82.] cikk végrehajtásáról szóló első, 1962. február 6-i 17. tanácsi rendelet (HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 14. cikkének (3) bekezdése alapján 1994. november 25-én elfogadott, közzé nem tett határozatával (IV/35.304. sz. ügy) vizsgálatot indított az Európai Gazdasági Térségről szóló [1992. május 2-i] megállapodás [HL 1994. L 1., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 52. kötet, 3. o.] 53. cikke, valamint az EK 81. cikk megsértésére alkalmas, szénacél csövekkel kapcsolatos versenyellenes magatartások esetleges fennállásával kapcsolatban.
 2. E vizsgálatot követően a Bizottság 1999. január 20-án közigazgatási eljárást indított a IV/E-1/35.860-B – »varrat nélküli acélcsövek«-ügyben, amelynek lezárását követően 1999. december 8-án elfogadta az [EK] 81. cikk alkalmazására vonatkozó eljárásban hozott 2003/382/EK határozatot (IV/E-1/35.860-B – »varrat nélküli acélcsövek«-ügy) (HL 2003. L 140., 1. o., a továbbiakban: kartellhatározat).
 3. A kartellhatározat 1. cikkének (1) bekezdése szerint a határozat nyolc címzett vállalkozása »megsértette az [EK] 81. cikk (1) bekezdésének rendelkezéseit, mivel többek között a standard menetes [Oil Country Tubular Goods] csövekre, illetve a varrat nélküli [projekt] szállítócsövekre vonatkozó nemzeti piacaik tiszteletben tartását előíró megállapodásban [...] vettek részt«. A kartellhatározat 1. cikkének (2) bekezdése megállapítja, hogy a jogsértés a Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. és NKK Corp. esetében 1990–től 1995-ig tartott. A British Steel Ltd esetében a jogsértés 1990-től 1994 februárjáig tartott. A vállalkozásokkal

szemben ennek alapján esettől függően 8,1 és 13,5 millió euró közötti bírságokat szabtak ki.

4. A kartellhatározat az 1999. december 8-i IP/99/957 bizottsági sajtóközlemény tárgyát képezte, amelyet az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* 2003. június 6-i számában tették közzé.
5. 2004. július 8-án az Elsőfokú Bíróság a T-67/00., T-68/00., T-71/00. és T-78/00. sz., JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. július 8-án hozott ítéletében (EBHT 2004., II-2501. o.) egyrészt megsemmisítette a kartellhatározat 1. cikkének (2) bekezdését, amennyiben a Bizottság tévesen állapította meg, hogy négy, az említett cikkben megnevezett társaság 1991. január 1-je előtt, és 1994. június 30-a után is részt vett a kartellben, és másrészt csökkentette a Bizottság által e társaságokkal szemben kiszabott bírságok összegét.
6. Továbbá az Európai Unió varratnélküiacélcső-ipari védelmi bizottsága által 1996. július 19-én benyújtott panaszt követően a Bizottság a 2331/96/EK tanácsi rendelettel (HL L 317., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 76. o.) módosított, [...] 384/96 [...] rendelet [...] alapján 1996. augusztus 31-én értesítést tett közzé dömpingellenes eljárás megindításáról egyes, Oroszországból, a Cseh Köztársaságból, Romániából és Szlovákiából származó, varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsővek behozatalával kapcsolatban (HL C 253., 26. o.).
7. 1997. május 29-én a Bizottság elfogadta az Oroszországból, a Cseh Köztársaságból, Romániából és a Szlovák Köztársaságból származó egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acél csövek behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vámok kivetéséről szóló 981/97/EK rendeletet (HL L 141., 36. o.).

8. 1997. november 17-én a Tanács elfogadta a [végleges] rendeletet.
9. 2004. július 16-án a Tanács elfogadta végleges rendelet módosításáról szóló 1322/2004/EK rendeletet (HL L 246., 10. o.). E rendelet 1. cikke értelmében a végleges rendelet egy 8. cikkel egészül ki, amelynek értelmében a végleges rendelet 1. cikke, amely az általa említett behozatalokra dömpingellenes vámokat vet ki, 2004. július 21-től kezdődő hatállyal nem alkalmazandó.
10. A Trubowest [...] a Közösségben tevékenykedő, Oroszországból származó varrat nélküli csöveket importáló német társaság. A Trubowest, amelynek V. Makarov 1997 óta az ügyvezetője, az említett termékek importjával kapcsolatos tevékenységeit 1999 januárjában kezdte meg, és 1999 októberében fejezte be. [...]
11. Egyébként V. Makarov 1992-től kezdődően a Truboimpex Handel GmbH (a továbbiakban: Truboimpex) ügyvezetője is volt, amely társaság kereskedelmi tevékenysége abban állt, hogy többek között saját nevében 1996-tól fogva Oroszországból származó varrat nélküli csöveket importál a Közösségbe.
12. 1999. október 15-én az Amtsgericht Kleve (klevei tartományi bíróság, Németország) elfogatóparancsot adott ki többek között V. Makarov ellen, mivel »alaposan gyanúsítható azzal, hogy fontos adótényekre vonatkozóan pontatlan és hiányos adatokat közölt Kölnben és Emmerichben 1997–1999 között az adóhatósággal, nyilatkozatai 36 különböző jogsértést képeztek, és azzal, hogy így csökkentette adóterheit, annak érdekében, hogy [maga] és más személyek számára indokolatlan adóelőnyöket szerezzen, amely lehetővé tette számára, hogy nagymértékben megkerülje a behozatali vámokat«. Az említett elfogatóparancsban egyebek mellett megállapították, hogy »ennek kapcsán az Oroszországból származó, a

Truboimpex és Trubowest által behozott csövekről hamis nyilatkozatokat tettek [a végleges rendelet] rendelkezéseinek megkerülése végett».

13. Ezen elfogatóparancs alkalmazásával V. Makarovot 1999. október 27-től november 12-ig letartóztatásba helyezték. Szabadlábra helyezését követően a mozgásszabadságát korlátozó intézkedések hatálya alá helyezték, amelyek értelmében – egyebek mellett – 2000. január 31-ig hetente háromszor meg kellett jelennie az illetékes rendőrségi hivatalban, és nem hagyhatta el az országot előzetes engedély nélkül (a továbbiakban: szabadságkorlátozással járó intézkedések).
14. 1999. október 27-től a Hauptzollamt Emmerich (emmerichi fő vámhivatal, Németország), majd később Hauptzollamt Duisburg (a duisbourgi fő vámhivatal, Németország) utólagos beszédési felhívást küldött a fellebbezőknek, a Truboimpex és a Trubowest által 1997. december és 1999. október között megvalósított behozatalhoz kapcsolódó dömpingellenes vámok megfizetése céljából. A német vámhatóságok lényegében úgy vélték, hogy a fellebbezők behozatalait – hibásan – nem a varrat nélküli csöveknek a végleges rendelet tárgyaként szereplő, közösségi nómenklatúrája alapján osztályozták. Ennek keretében a Trubowest és V. Makarov bankszámláit zárolták.
15. A német vámhatóságok szerint a Truboimpex és a Trubowest a meg nem fizetett dömpingellenes vám címén 1 575 181,86 eurót és 729 538,78 eurót, azaz e két társaság együtt összesen 2 304 720,64 euró meg nem fizetett dömpingellenes vámot volt köteles fizetni. Továbbá V. Makarov mint a Trubowest és a Truboimpex ügyvezetője felelős volt a két társaság által fizetendő teljes összeg megfizetéséért.

16. 1999. november 16-tól és 17-től kezdődően a fellebbezők a [vámkódex] 243. cikkének és az alkalmazandó nemzeti jognak megfelelően a Hauptzollamt Emmerich előtt vitatták a Trubowesttel és V. Makarovval szemben kibocsátott, dömping-ellenes vámok utólagos beszedésére irányuló felhívást. 2005. december 15-én a fellebbezők keresetet nyújtottak be a Finanzgericht Düsseldorfhoz (düsseldorfi adóügyi bíróság, Németország), az azonnal végrehajtható beszedési felhívások felfüggesztését kérve. 2001. október 30-án a Finanzgericht Düsseldorf elutasította a fellebbezők kérelmét. 2003. augusztus 29-én a fellebbezők a Hauptzollamt Duisburghoz nyújtották be kérelmüket, amelyben lényegében azt állították, hogy a német vámhatóságok tévesen vélték úgy, hogy a behozataluk a végleges rendelet hatálya alá tartozik.
17. 2000. június 19-én a Staatsanwaltschaft Kleve (klevei ügyészség) vádiratot (Anklageschrift) nyújtott be V. Makarov ellen, a Trubowest és a Truboimpex importjával kapcsolatos vámáru-nyilatkozatok miatt. E vádiratban a Staatsanwaltschaft Kleve lényegében úgy találta, hogy 4 376 250,25 német márká, azaz 2 237 541,22 euró összegű fizetési kötelezettség áll fenn a Trubowest és a Truboimpex importjával kapcsolatban meg nem fizetett vámok címén.
18. 2002. november 14-én a Landgericht Kleve (klevei megyei bíróság) felfüggesztette a V. Makarovval szemben indított büntetőeljárást a rá vonatkozó adóeljárás kimenetelére várva.
19. 2004. december 15-én a fellebbezők egyezséget kötöttek a Hauptzollamt Duisburggal, amely megszüntette a német vámhatóságokkal szemben fennálló jogvitát.

20. Ezen egyezség egyébek mellett így rendelkezik:

»Preambulum

[...]

A tényállás jelen kifejtésével a felek végleges módon le kívánják zárni a közöttük a kérdéses adómegállapítások jogszerűségét illetően fennálló vitát. A felek kijelentik, hogy e közösen megállapított tényállás nem oldja meg a közöttük azzal kapcsolatban fennálló nézetkülönbséget, hogy mely acélcsövek tartoznak, illetve melyek nem tartoznak a dömpingellenes vám alá.

[...]

A fentiek értelmében a felek a következőkben állapodnak meg:

- (1) Az adómegállapítást és a 2304734,45 euró összegű dömpingellenes vámról vonatkozó felelősségi nyilatkozatot 460 000 euró teljes összeg megfizetésével rendezik [a fellebbezők többek között]. A felek megállapodnak, hogy a mai napig bezárólag a Hauptzollamt Duisburg által beszédett 435 125,21 euró összeg csupán egy része, 343 644,15 euró kerül beszámításra a megfizetendő 460 000 euróba.

[...]

- (3) Ezen egyezség aláírása azonnal megszüntet minden, a Trubowesttel és [többek között V. Makarovval] szemben indított végrehajtási intézkedést.

[...]

- (5) [A fellebbezők] ezennel lemondanak a vámhatóságok elleni új igény érvényesítéséről, például a jelen közös egyezség alapját képező körülményekkel kapcsolatos kártérítésről. Lemondanak továbbá arról, hogy egyéb jogorvoslattal éljenek a vámhatóságokkal szemben.

A felek ugyanakkor fenntartják annak lehetőségét, hogy ilyen igényeket harmadik felekkel szemben támasszanak, beleértve különösen az [EK] 288. cikk alapján a [Bizottsággal és Tanáccsal] szemben indított, említett kártérítési kereseteket.«

21. 2005. május 2-án a Landgericht Kleve végzést (Beschluss) hozott, amely a Strafprozessordnung (StPO, német büntetőeljárás törvény) 153a. §-ával összhangban megszüntette a V. Makarovval szemben indított büntetőeljárást az utóbbi által fizetendő 18 000 euró összegű bírság fejében. A Landgericht Kleve kifejti, hogy az említett végzésben figyelembe vette, hogy »[V. Makarov] úgy nyilatkozik, hogy [a büntetőeljárás megszüntetésébe való] beleegyezése nem jelenti bűnössége elismerését, hanem azt eljárási és gazdasági megfontolások indokolják.«

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 5 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. október 25-én benyújtott keresetlevelükkel a fellebbezők az EK 288. cikk szerinti kártérítési keresetet indítottak a Tanács és a Bizottság ellen, amely ez utóbbiaknak a következő összegek megfizetésére való kötelezésére irányul:
- 118 058,46 euró évi 8% késedelmi kamattal növelt összege a Trubowest számára, amely összeg megfelel az utóbbi által a német vámhatóságok fellebbezőkkel szemben hozott, dömpingellenes vámokra vonatkozó beszedési felhívásait követően ténylegesen megfizetett összegnek, és a Trubowest számára bevételkiesését jelentett;
 - 397 916,91 euró évi 8% késedelmi kamattal növelt összege V. Makarov számára, ezen összeg 277 939,37 euró részében megfelel a V. Makarov által a dömpingellenes vámokra vonatkozó különböző beszedési felhívásokat követően ténylegesen megfizetett teljes összegének, 63 448,54 euró részben a Trubowest által V. Makarovnak 1999. október 27-től fizetett fizetés elmaradásának és 56 529 euró részben a fellebbezők és a német vámhatóságok közötti eljárásban felmerült ügyvédi költségnek;
 - 128 000 euró évi 8% késedelmi kamattal növelt összege a Trubowestnek bevételkiesés címén, vagy másodlagosan egy olyan összeg, amelyben a felek az Elsőfokú Bíróság közbenső ítéletét követően egyeznek meg;
 - 150 000 euró évi 8% késedelmi kamattal növelt összege V. Makarov számára erkölcsi kár címén.

- 6 A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság elutasította a kártérítési kereset alátámasztására felhozott valamennyi jogalapot, és a fellebbezőket a Tanács és a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére kötelezte.
- 7 A megtámadott ítélet 41–74. és 77–82. pontjában az Elsőfokú Bíróság elutasította mint elfogadhatatlant a kártérítési kereset bizonyos részeit, úgy találva, hogy az EK 288. cikk értelmében nem rendelkezik hatáskörrel azokról határozni. Egyrészt azon kártérítési kérelmekről lévén szó, amelyek összege megfelel a fellebbezők által dömpingellenes vámok címén megfizetett összegeknek, az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az ilyen kérelmek a nemzeti bíróságok kizárólagos hatáskörébe tartoznak a vámkódex által létesített eljárásnak megfelelően. Másrészt az ügyvédi költségek visszatérítésére irányuló kérelmet illetően az Elsőfokú Bíróság úgy találta, hogy ez utóbbi a fellebbezők és a német vámhatóságok közötti jogvita egyik elemére vonatkozik, amely kizárólag a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik.
- 8 Ráadásul a felrótt jogellenesség és a többi állítólagosan bekövetkezett kár közötti közvetlen okozati összefüggéssel kapcsolatban a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megállapítását vizsgálva az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy a Trubowest 128 000 euróra értékelt bevételkiesésre és a 63 448,54 euró összegű fizeteskiesésre, valamint a 150 000 euró összegű, V. Makarovot ért nem vagyoni kárra vonatkozó kártérítési kérelmeket illetően az állítólagos sérelmek – azaz a Turbowest bevételkiesése, V. Makarov fizeteskiesése, valamint az utóbbit ért nem vagyoni kár – és a felrótt jogellenesség között nem állt fenn kellően közvetlen kapcsolat. Az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte, hogy az állítólagos károk nem kellően közvetlenül következnek a kifogásolt jogellenességből.
- 9 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 86. pontjában helyénvalónak tartotta először is azon kérdés vizsgálatát, hogy a fellebbezők bizonyították-e a Tanács és a Bizottság állítólag jogellenes magatartása és az állítólag bekövetkezett vagyoni és nem vagyoni károk közötti okozati összefüggés fennállását. A megtámadott ítélet 98–137. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy találta, hogy nincs kellően közvetlen okozati összefüggés a dömpingellenes vámok végleges rendelet általi bevezetése és e károk között. E körülmények között az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta meg azon kérdést, hogy a végleges rendelet jogellenes-e, illetve hogy a fellebbezőket ténylegesen érték-e a hivatkozott károk.

- 10 Az Elsőfokú Bíróság különösen azt vizsgálta, hogy fennáll-e kellően közvetlen okozati összefüggés a Tanácsnak és a Bizottságnak felrótt magatartás és a hivatkozott károk között, mind abban az esetben, ha a végleges rendelet nem vonatkozott a fellebbezők által importált termékekre, mind az ellenkező esetben is. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 110. pontjában megállapította, hogy az első esetben a Közösség felelőssége nem állapítható meg, amennyiben a az állítólagos károk kizárólag a német vám- és büntetőhatóságoknak tudhatóak be, és nem a Tanács és a Bizottság állítólag jogellenes magatartásának. A második esetben a megtámadott ítélet 116. pontjában úgy találta, hogy a fellebbezők azon magatartása, miszerint nem megfelelően osztályozták az importjukat, volt az érintett károk meghatározó oka.
- 11 Végül az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbezőknek a bizonyos pervezető intézkedésekkel kapcsolatos kérelmét, mivel a megtámadott ítélet 138–141. pontjában úgy találta, hogy nincs szükség arra, hogy kötelezze a Bizottságot egyrészt a bizonyítékok benyújtására, annak alátámasztására, hogy részt vett a fellebbezők által importált termékek besorolására vonatkozó jogvitával kapcsolatos megbeszéléseken, amelyek a fellebbezők és a német vámhatóságok közötti egyezséghez vezettek, másrészt a vámhatósággal és az orosz kormánnyal folytatott teljes levelezésének benyújtására.

A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

- 12 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– teljes egészében helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

- hozzon érdemben jogerős ítéletet, helyt adva az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kártérítési keresetnek, és kötelezve a Tanácsot és a Bizottságot az elsőfokú eljárás költségeinek viselésére, vagy másodlagosan utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé újbóli határozathozatalra; és

- kötelezve a Tanácsot és a Bizottságot a jelen eljárás költségeinek viselésére.

¹³ A Tanács azt kéri, hogy a Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezést;

- másodlagosan utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé újbóli határozathozatalra;

- harmadlagosan utasítsa el a fellebbezők kártérítési keresetét, és

- kötelezze őket a költségek viselésére.

¹⁴ A Bizottság kéri a fellebbezés elutasítását és a fellebbezők kötelezését az eljárás költségeinek viselésére.

A fellebbezésről

- 15 Az Elsőfokú Bíróság csak annyiban vizsgálta a felrótt jogellenesség és a fellebbezők által hivatkozott károk közötti közvetlen okozati összefüggéssel kapcsolatos feltételt, amennyiben az az általa elfogadhatónak talált kérelmeket érintette. Az első jogalap, amely a megtámadott ítélet azon részére vonatkozik, amelyben az említett feltételről határoz, ennél fogva kizárólag ezen kérelmeket érinti. Következésképpen a fellebbezés keretében először a második joglapot kell megvizsgálni, amely a megtámadott ítélet azon részére vonatkozik, amelyben elfogadhatatlannak minősített bizonyos egyéb kártérítési kérelmeket.

A második jogalapról

A felek érvei

- 16 Két részre osztott második jogalapjukkal a fellebbezők először is úgy érvelnek, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az EK 288. cikk második bekezdését, és tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 41–74., 77–82. és 138–141. pontjában megállapította, hogy nem rendelkezik hatáskörrel azon kártérítési kereseteket elbírálni, amelyek összege a dömpingellenes vámok címén megfizetett összegeknek felel meg, valamint amelyek a fellebbezők és a német vámhatóságok közötti eljárás keretében felmerült ügyvédi költségek visszatérítésére irányulnak, tekintettel a jelen ügy kivételes körülményeire, miszerint az egyezség következtében a nemzeti jogorvoslati lehetőségek kimerültek. Másodsorban a fellebbezők úgy érvelnek, hogy a megtámadott ítélet 68. pontjában az Elsőfokú Bíróság elferdítette a tényeket és bizonyítékokat, amikor kimondta, hogy a fellebbezők egyáltalán nem szolgáltatnak bizonyítékokat azon állításuk alátámasztására, amely szerint egyrészt a Közösség és az orosz hatóságok, másrészt a német hatóságok által indított büntetőeljárás jelentős szerepet játszott az egyezség megkötésében.

- 17 A Tanács és a Bizottság úgy vélik, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg egyrészt, hogy a dömpingellenes vámokat a nemzeti vámhatóságok vetik ki, és másrészt, hogy ennél fogva – az állandó ítélkezési gyakorlat szerint – az állandó ítélkezési gyakorlat szerint kizárólag a nemzeti bíróságok rendelkeznek hatáskörrel a később érvénytelennek nyilvánított közösségi rendelkezések alapján jogalap nélkül kivetett vámok visszatérítésének elrendelésére. A közösségi bíróságok tehát nem rendelkeznek hatáskörrel az ilyen visszatérítés elrendelésére vagy az ilyen vámokkal kapcsolatos nemzeti eljárások keretében felmerült ügyvédi költségek visszatérítésére. Egyébként a fellebbezők és a német vámhatóságok által kötött egyezség nem keletkeztet a közösségi bíróságok számára olyan hatáskört, amely nem létezett az említett egyezséget megelőzően. A közösségi bíróságok hatásköre csak a jogellenesen kivetett vámok egyszerű visszatérítésén túl felmerülő kárra terjed ki.
- 18 A Tanács úgy érvel továbbá, hogy a jelen jogalap részei elfogadhatatlanok. Az első rész ugyanis nem tartalmazza az azon állítás alapjául szolgáló jogi megfontolások pontos kifejtését, miszerint a fellebbezők nem önszántukból kötöttek egyezséget a német vámhatóságokkal. A második részt illetően a fellebbezők nem fejtik ki pontosan, hogy mely bizonyítékokat ferdítette el az Elsőfokú Bíróság, és nem mutatnak rá az utóbbit ezen elferdítéshez vezető elemzési hibákra.
- 19 A Bizottság úgy érvel ezenkívül, hogy a fellebbezés nem kérdőjelezi meg az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 61–66. pontjában kifejtett elemzés megalapozottságát, amely szerint a fellebbezők vitathatták volna a végleges rendelet jogszerűségét a nemzeti eljárás keretében, ami lehetővé tette volna számukra az előzetes döntéshozatal érdekében történő Bírósághoz fordulást az EK 234. cikk értelmében, és ezzel az említett rendelet Bíróság általi esetleges megsemmisítését. A Bizottság úgy véli, hogy összeegyeztethetetlen a tényekkel, és az arra való hivatkozással, miszerint a német vámhatóságokkal kötött egyezség ellenére, a fellebbezők „sosem mondtak le a kártérítési igényükről”, és ezt az egyezséget „a [végleges] rendelet jogellenességétől függetlenül” fogadták el. Egyébként az intézményeknek és a fellebbezők egyike ellen folytatott

büntetőeljárások nyomásának állítólagos szerepe nem áll semmilyen összefüggésben az Elsőfokú Bíróság értékelésének megalapozottságával, mely értékelés szerint az Elsőfokú Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a kérelem egyes részeinek elbírálására.

A Bíróság álláspontja

- ²⁰ Második jogalapjuk első részében a fellebbezők először is megjegyzik, hogy azon kereseti kérelmek közül kettő, amelyekre nézve az Elsőfokú Bíróság megállapította hatáskörének hiányát, olyan összegekre vonatkozik, amelyek részét képezik azon összegnek, amelyek kiegyenlítését a német vámhatóságokkal kötött egyezség értelmében vállalták, a végleges rendelet hivatkozott jogellenessége ellenére. Még ha a fellebbezők nem is fejtik ki pontosan fellebbezésükben, hogy azon dömpingellenes vámokról van szó, amelyeket az említett hatóságoknak kifizettek, meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 46. pontjában megállapította, hogy az érintett összegek a fellebbezők által e címen kifizetett összegeknek felelnek meg, és az említett ítélet 47. pontjában kimondta, hogy ez irányú kérelmeik végeredményben ezen, állítólag jogellenesen beszedett vámok visszatérítése iránti kérelmek, amit a fellebbezők nem vitattak a jelen fellebbezés keretében.
- ²¹ A fellebbezők ezenkívül úgy érvelnek, hogy az említett egyezséget követően, a végleges rendelet létezéséből eredően továbbra is jelentős kár áll fenn, amely kárt jogellenesnek és a Közösség felelősségének megállapítását megalapozónak tekintenek, amit az EK 288. cikk második bekezdése értelmében meg kell téríteni.
- ²² Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 63. pontjában úgy találta, hogy a német vámhatóságok és a fellebbezők között létrejött egyezség nem biztosít számára hatáskört a fellebbezők megfizetett dömpingellenes vámokkal kapcsolatos kártérítési kérelmeinek elbírálására. Ezt követően az ítélet 67. pontjában megállapítja, hogy a fellebbezők maguk is elismerték, hogy az általuk indított nemzeti jogorvoslati eljárások

keretében hatékony jogorvoslati móddal rendelkeztek, amely lehetővé tette számukra, hogy a végleges rendelet jogellenességére hivatkozással vitassák a dömpingellenes vámok kifizetését, azonban e jogorvoslatnak véget vetettek az említett egyezség megkötésével.

- 23 Először is emlékeztetni kell arra, hogy csak a nemzeti bíróságok rendelkeznek hatáskörrel a nemzeti szerv által – egy később érvénytelennek nyilvánított közösségi jogszabály alapján – jogosulatlanul beszedett összegek visszaigénylése iránti kereset elbírálására (lásd ebben az értelemben a 20/88. sz., Roquette frères kontra Bizottság ügyben 1989. május 30-án hozott ítélet [EBHT 1989., 1553. o.] 14. pontját, valamint a C-282/90. sz., Vreugdenhil kontra Bizottság ügyben 1992. március 13-án hozott ítélet [EBHT 1992., I-1937. o.] 12. pontját és a C-351/04. sz. Ikea Wholesale ügyben 2007. szeptember 27-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-7723. o.] 68. pontját).
- 24 Ebben az összefüggésben valamely magánszemély – amennyiben úgy véli, hogy valamely, szerinte jogellenes dömpingellenes rendelet alkalmazása sérti őt – a nemzeti bíróság előtt vitathatja a nemzeti vámhatóságok által alkalmazott rendelet érvényességét. E nemzeti bíróság az EK 234. cikkben meghatározott feltételek alapján a Bírósághoz fordulhat, illetve kell fordulnia a szóban forgó rendelet érvényességének kérdésével.
- 25 Emlékeztetni kell továbbá arra is, hogy a nemzeti hatóságokra hárul az a feladat, hogy nemzeti jogrendjükben levonják a következtetéseket az érvénytelenné nyilvánításból, amelynek folyamányaként a szóban forgó rendelet alapján megfizetett dömpingellenes vámok a vámkódex 236. cikkének (1) bekezdése értelmében jogszerűen nem lennének kivethetők, és főszabály szerint azokat a vámhatóságoknak a szóban forgó rendelkezés alapján vissza kellene téríteniük, feltéve hogy a vámvisszatérítéshez szükséges valamennyi feltétel – köztük az említett cikk (2) bekezdésében foglalt feltétel – fennáll (lásd a fent hivatkozott Ikea Wholesale ügyben hozott ítélet 67. pontját).
- 26 Következésképpen a jelen esetben a fellebbezők és a német vámhatóságok által kötött egyezség ellenére, a közösségi szabályozás értelmében a jogellenesen beszedett dömpingellenes vámok visszatérítése iránti kérelmek az érintett nemzeti bíróság

hatáskörébe tartoznak. Ezen egyezség nem keletkeztethet a közösségi bíróságok számára olyan hatáskört, amely az említett egyezséget megelőzően nem létezett.

- 27 A jelen jogalap első részével a fellebbezők másodsorban azt kifogásolják, hogy a megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság megállapította hatáskörének hiányát a nemzeti szinten folytatott eljárással kapcsolatban felmerült ügyvédi költségekkel kapcsolatos kártérítés iránti kérelmek tekintetében. Nem terjesztenek elő ugyanakkor semmilyen érvelést az említett költségek nemzeti jogvitához képest járulékos jellegének vitatása végett. Az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 78. pontjában helyesen hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a nemzeti eljárás keretében felmerült, azon eljárás alapjául szolgáló jogvita járulékos részét képező költségek megtérítésének kérdése a nemzeti bíróság kizárólagos hatáskörébe tartozik.
- 28 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg hatáskörének hiányát az érintett kérelmeket illetően, és ekképpen a második jogalap első része nem megalapozott.
- 29 E jogalap második, a nemzeti szintű jogvitával kapcsolatos egyezségre vonatkozó részében a fellebbezők úgy érvelnek, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette az elé terjesztett tényeket és bizonyítékokat, amikor a megtámadott ítélet 68. pontjában kimondta, hogy a fellebbezők nem szolgáltatnak bizonyítékokat azon állításaik alátámasztására, amelyek szerint egyrészt a Közösség és az orosz hatóságok, másrészt a német hatóságok által indított büntetőeljárás szerepet játszott az egyezség megkötésében. Úgy érvelnek továbbá, hogy az Elsőfokú Bíróság hibát követett el, amikor a megtámadott ítélet 138–141. pontjában megtagadta a Bizottság kötelezését egyrészt a bizonyítékok benyújtására, annak alátámasztása érdekében, hogy részt vett az importált termékek besorolására vonatkozó jogvitával kapcsolatos megbeszéléseken, amelyek az említett egyezséghez vezettek, másrészt a vámhatóságokkal és az orosz kormánnyal folytatott teljes levelezésének benyújtására. A közösségi intézmények

magatartásával kapcsolatos ezen bizonyítékok a fellebbezők szerint relevánsak lehetnének az EK 288. cikk második bekezdésére alapított kereset keretében.

30 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 225. cikkből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből az következik, hogy kizárólag az Elsőfokú Bíróság rendelkezik hatáskörrel egyrészt a tényállás megállapítására, kivéve ha megállapításainak tárgyi pontatlansága a hozzá benyújtott eljárási iratokból ered, másrészt a tények értékelésére. Amint az Elsőfokú Bíróság megállapította vagy értékelte a tényállást, az EK 225. cikk értelmében a Bíróság rendelkezik hatáskörrel a tények jogi minősítésének és az abból az Elsőfokú Bíróság által levont jogkövetkezményeknek a felülvizsgálatára (lásd különösen a C-551/03. P. sz., General Motors kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-3173. o.] 51. pontját, a C-266/06. P. sz., Evonik Degussa kontra Bizottság ügyben 2008. május 22-én hozott ítélet 72. pontját, és a C-101/07. P. és C-110/07. P. sz., Coop de France bétail et viande kontra Bizottság egyesített ügyekben 2008. december 18-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-10193. o.] 58. pontját, valamint a C-535/06. P. sz., Moser Baer India kontra Tanács ügyben 2009. szeptember 3-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-7051. o.] 31. pontját).

31 A Bíróság így nem rendelkezik hatáskörrel sem a tényállás megállapítására, sem – főszabály szerint – az Elsőfokú Bíróság által az e tényállás alátámasztására elfogadott bizonyítékok megvizsgálására. Amennyiben ugyanis a bizonyítékok megszerzése szabályszerűen történt, valamint az általános jogelveket, és a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó eljárási szabályokat tiszteletben tartották, kizárólag az Elsőfokú Bíróság feladata annak mérlegelése, hogy a hozzá benyújtott bizonyítékoknak milyen bizonyító erőt tulajdonít. E mérlegelés, eltekintve e bizonyítékok elferdítésétől, nem minősül a Bíróság felülvizsgálata alá tartozó jogkérdésnek (lásd különösen a fent hivatkozott General Motors kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 52. pontját, a fent hivatkozott Evonik Degussa kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 73. pontját és a fent hivatkozott Coop de France bétail et viande kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 59. pontját, valamint a fent hivatkozott Moser Baer India kontra Tanács ügyben hozott ítélet 32. pontját).

32 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (lásd különösen a fent hivatkozott General Motors kontra Bizottság ügyben

hozott ítélet 54. pontját, a fent hivatkozott Evonik Degussa kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 74. pontját és a fent hivatkozott Coop de France bétail et viande kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 60. pontját, valamint a fent hivatkozott Moser Baer India kontra Tanács ügyben hozott ítélet 33. pontját).

- 33 A jelen esetben a fellebbezők által a szóban forgó egyezség megkötésekor a felek helyzetére vonatkozóan előterjesztett bizonyítékokkal kapcsolatos kifogást illetően a tények állítólagos elferdítése nem nyer kellően pontos és elégséges megállapítást a fellebbezésben. A fellebbezők ezenkívül nem bizonyították, hogy ha a Bizottság köteles lett volna a kért dokumentumokat benyújtani, az miképpen befolyásolta volna az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 139. pontjában levont jogkövetkezményeket, melyek értelmében az Elsőfokú Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a dömpingellenes vámokkal kapcsolatos kártérítés iránti kérelmeket, illetve a nemzeti szinten folytatott eljárással kapcsolatban felmerült ügyvédi költségek megtérítése iránti kérelmeket elbírálni.
- 34 Meg kell állapítani, hogy a fellebbezők ezzel a tények Elsőfokú Bíróság általi értékelésének felülvizsgálatát kívánják elérni, amire a fellebbezési eljárás keretében a Bíróságnak nincs hatásköre, és ekképpen e kifogást elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.
- 35 Következésképpen, a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani mint részben megalapozatlant és részben elfogadhatatlant.

Az első jogalapról

- 36 A fellebbezők úgy érvelnek, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte és alkalmazta az EK 288. cikk második bekezdését azon feltételek tekintetében, amikor beállhat a Közösség szerződésen kívüli felelőssége. E két részt tartalmazó jogalapban a

fellebbezők azt kifogásolják, hogy az Elsőfokú Bíróság egyfelől nem vizsgálta a kárt okozó jogellenes magatartást, különösen nem vette figyelembe a kifogásolt jogellenes magatartást jogi összefüggésében és az okozati összefüggés értékelésének összefüggésében, és másfelől úgy találta, hogy a közösségi intézmények kifogásolt magatartása és az állítólagos kár különböző elemei között fennálló okozati összefüggés nem tekinthető kellően közvetlennek.

Az első részből

– A felek érvei

³⁷ A fellebbezők úgy érvelnek, hogy a jogellenes magatartás és az állítólagos kár közötti okozati összefüggés vizsgálatának szakaszában mind a magatartást, mind a kárt meg kellett volna valami módon vizsgálni ahhoz, hogy meg lehessen állapítani, hogy nem áll fenn kellően közvetlen összefüggés a kettő között, illetve ezen összefüggés megszakadt. Más szóval a fellebbezők szerint a Közösség szerződésen kívüli felelősségét illetően a jogellenesség vagy az állítólagos kár vizsgálatával kezdés ténye ugyan nem feltételezi e felelősség többi feltételének vizsgálatát, az okozati összefüggés vizsgálatával kezdés ténye azonban feltételezi a másik két feltétel valamiféle figyelembevételét.

³⁸ A Tanács úgy érvel, hogy megalapozatlan azon állítás, miszerint az Elsőfokú Bíróság köteles lenne „valamiféleképpen [...] figyelembe venni a két másik feltételt” vagy „az okozati összefüggés és különösen a jogellenes magatartás jogi keretét vizsgálni”.

Szokásos az Elsőfokú Bíróság által követett azon eljárás, amely az állítólag jogellenest és az állítólagos kárt bizonyított tényként értékelve elemzi az okozati összefüggést. Az Elsőfokú Bíróság nem köteles adott sorrendben vizsgálni az intézmény felelősségének feltételeit, és amennyiben a három feltétel egyike nem teljesül, a kártérítés iránti kérelmet el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne a további feltételek vizsgálata.

- 39 A Bizottság szerint semmilyen szabály nem akadályozza az Elsőfokú Bíróságot az okozati összefüggéssel kapcsolatos feltételnek a végleges rendelet állítólagos jogellenessége elbírálása nélkül való vizsgálatában. Bár ténylegesen igaz lehet, hogy az „okozati összefüggés nem légius térben létezik”, a fellebbezés teljesen elvonatkoztat azon tényről, hogy az okozati összefüggést nem egyrésről a jogellenes magatartás és másrésről a bekövetkezett kár határozza meg, hanem egyszerűen azon kérdés, hogy a kifogásolt magatartás okozta-e az állítólagos kárt.

– A Bíróság álláspontja

- 40 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az EK 288. cikk második bekezdése értelmében a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megállapítása és a bekövetkezett kár megtérítéshez való jog érvényesítése több feltétel együttes fennállásától függ, amelyek az intézményeknek felrótt magatartás jogellenességére, a kár tényleges bekövetkezésére, és a magatartás, illetve a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállására vonatkoznak (lásd többek között a 26/81. sz., S. A. Oleifici Mediterranei kontra Európai Gazdasági Közösség ügyben 1982. szeptember 29-én hozott ítélet [EBHT 1982., 3057. o.] 16. pontját, a C-146/91. sz., KYDEP kontra Tanács és Bizottság ügyben 1994. szeptember 15-én hozott ítélet [EBHT 1994., I-4199. o.] 19. pontját, valamint a C-120/06. P. és C-121/06. P. sz., FIAMM és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2008. szeptember 9-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-6513. o.] 106. pontját).

- 41 Amennyiben az EK 288. cikk második bekezdésében meghatározott felelősség három feltételének együttesen kell teljesülnie, azon tény, hogy a feltételek egyike nem teljesül, elegendő a kártérítés iránti kérelem elutasításához (a Bíróság C-257/98. P. sz., Lucaccioni kontra Bizottság ügyben 1999. szeptember 9-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-5251. o.] 14. pontja).
- 42 Egyébként semmilyen kötelezettség nem áll fenn az intézmény felelőssége feltételeinek adott sorrendben történő vizsgálatára vonatkozóan (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Lucaccioni kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 13. pontját).
- 43 A második jogalap elutasítását illetően a jelen jogalap csak azon kártérítés iránti kérelmekre vonatkozik, amelyek egyrészt azon vagyoni károkkal kapcsolatosak, amelyek a Trubowest bevételkieséséből és V. Makarov fizetéskieséséből állnak, és amelyeket 128 000 euróra, illetve 63 448,54 euróra becsültek, illetve amelyek másrészt a V. Makarovot ért, 150 000 euróra becsült nem vagyoni kárral kapcsolatosak.
- 44 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 134. pontjában megállapította, hogy a Tanács és a Bizottság kifogásolt jogellenes magatartása és az állítólagos károk közötti okozati összefüggés semmi esetre sem tekinthető kellően közvetlennek, a Trubowest importja akár a végleges rendelet alkalmazási körébe tartozik, akár nem, illetve a fellebbezők akár elkövettek hibát a besoroláskor, akár nem.
- 45 A fellebbezők hangsúlyozták a tárgyalás során, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta meg a kárt okozó jogi aktust. Szerintük az okozatiság kérdése csak a vitatott aktus – azaz a fellebbezők szerint jogellenes végleges rendelet – jogi összefüggései részletes vizsgálatának keretében értékelhető.

- 46 A Tanács és a Bizottság úgy vélik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem köteles a hivatkozott jogellenességről határozni a jogellenesség és az állítólagos kár közötti okozati összefüggés fennállásának vizsgálatát megelőzően.
- 47 Amint azt a főtanácsnok indítványának 68. pontjában kifejtette, a fellebbezők nem magyarázták meg, hogy az intézmények kifogásolt magatartásának Elsőfokú Bíróság általi vizsgálata miként hatott volna az okozati összefüggéssel kapcsolatos feltétel megtámadott ítéletben található értékelésére. Az Elsőfokú Bíróság azon feltételezésből kiindulva vizsgálhatta volna az okozati összefüggést, hogy a kifogásolt aktus, amint azt a fellebbezők állítják, ténylegesen jogellenes, és a kár ténylegesen fennáll (lásd a fent hivatkozott Lucaccioni kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 12., 15. és 16. pontját, valamint a C-80/04. P. sz., DLD Trading Company Import-Export kontra Tanács ügyben 2005. április 12-én hozott végzés 50. pontját).
- 48 Az okozati összefüggéssel kapcsolatos feltétel független a szóban forgó aktus jogellenességével kapcsolatos feltételtől az EK 288. cikk második bekezdésén alapuló kártérítés iránti kereset keretében. Ennélfogva a jelen esetben annak kérdése, hogy a dömpingellenes vámok végleges rendelet általi bevezetése jogellenes volt-e, nem releváns az okozati összefüggéssel kapcsolatos feltétel vizsgálatának keretében.
- 49 Az Elsőfokú Bíróság tehát jogosan vélte úgy, hogy vizsgálhatja elsőként a Tanács és a Bizottság kifogásolt magatartása és az állítólagos károk közötti okozati összefüggést.
- 50 Ebből következik, hogy az első jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második részből

– A felek érvei

51 A fellebbezők úgy érvelnek, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy találta, hogy a közösségi intézmények jogellenes magatartása és az állítólagos kár között fennálló okozati összefüggés nem tekinthető kellően közvetlennek, amennyiben két feltételezett tényállásra támaszkodott, amelyek nem bizonyított állításokból állnak. Az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta azon tényt, miszerint a fellebbezők jogellenes vámok kivetése miatt bekövetkezett károk megtérítését kérik. Az Elsőfokú Bíróság tévesen figyelembe vett az importált termékek besorolásával kapcsolatos feltételezett, nem ellenőrzött hibákat, amelyeket állítólag a német hatóságok vagy a fellebbezők követtek el. A fellebbezők úgy vélik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta az okozatisággal kapcsolatos feltételt, amennyiben az okozati összefüggés megszakadását a jogellenes magatartás és az állítólagos kár között fennálló közvetlen kapcsolat fennállásának előzetes értékelése nélkül vizsgálta.

52 A Tanács és a Bizottság úgy érvelnek, hogy tekintettel azon tényre, miszerint sosem nyert meggyőzően bizonyítást, hogy a végleges rendelet alkalmazási körébe tartoztak-e azok a csövek, amelyek tekintetében a német vámhatóságok az említett rendelet címén dömpingellenes váموkat követeltek, az Elsőfokú Bíróság az okozati összefüggést két feltevésből kiindulva vizsgálta.

– A Bíróság álláspontja

53 Nem lehet hivatkozni az EK 288. cikk második bekezdése által hivatkozott, a tagállamok jogában közös általános elvekre annak alátámasztására, hogy fennáll a Közösség kötelezettsége arra, hogy orvosolja szervei magatartásának bármilyen, akár távoli káros

következményét (lásd ebben az értelemben a Bíróság 64/76. és 113/76., 167/78. és 239/78., 27/79., 28/79. és 45/79. sz., Dumortier és társai kontra Tanács egyesített ügyekben 1979. október 4-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 3091. o.] 21. pontját, valamint a C-363/88. és C-364/88. sz., Finsider és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1992. január 30-án hozott ítéletének [EBHT 1992., I-359. o.] 25. pontját). Az EK 288. cikk második bekezdése által meghatározott okozati összefüggés ugyanis kellően közvetlen okozati összefüggés fennállását feltételezi a közösségi intézmények magatartása és a kár között (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Dumortier és társai kontra Tanács egyesített ügyekben hozott ítélet 21. pontját).

54 Ezenfelül emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EK 225. cikk és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első albekezdése értelmében a fellebbezés kizárólag jogsértésre irányuló jogalapon alapulhat, a tényállással kapcsolatos mérlegelésen nem (lásd ebben az értelemben különösen a C-283/90. P. sz., Vidrányi kontra Bizottság ügyben 1991. október 1-jén hozott ítélet [EBHT 1991., I-4339. o.] 12. pontját, valamint a C-19/95. P. sz., San Marco Impex Italiana kontra Bizottság ügyben 1996. szeptember 17-én hozott végzésének [EBHT 1996., I-4435. o.] 39. pontját).

55 A fellebbezők nem magyarázzák meg, hogy a végleges rendelet állítólagos jogellenessége miként kapcsolódhat az állítólag bekövetkezett károk és az állítólagos jogellenes magatartás közötti kellően közvetlen összefüggés fennállásához. E rendelet jogszerűsége semmilyen kapcsolatban nem áll az Elsőfokú Bíróság által kialakított ténybeli feltevések értékelésének érvényességével, amely értékelés alapján az Elsőfokú Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az okozati összefüggés megszakadt.

56 A fellebbezők úgy érvelnek továbbá, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 134. pontjában úgy találta, hogy a közösségi intézmények jogellenes magatartása és az állítólagos károk között fennálló okozati összefüggés nem tekinthető kellően közvetlennek.

- 57 A megtámadott ítéletből kitűnik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta meg előzetesen és általános módon annak kérdését, hogy az állítólagos kár bekövetkezett volna az intézmények jogellenes magatartása nélkül. Ezen ítélet indokolása az e két tényező közötti okozati összefüggés megszakadására összpontosít. Az említett ítélet 112. és 113. pontjában az első feltevés keretében az Elsőfokú Bíróság úgy találta, hogy az okozati összefüggés fennállásának értékelése nem függ annak kérdésétől, hogy a jogellenes aktus hiányában az események kimenetele eltérő lett volna. Hasonlóképpen a megtámadott ítélet 99. és 102. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint az állítólagos kárnak kellően közvetlen módon, az okozati összefüggés megszakadása nélkül kell következnie a kifogásolt magatartásból.
- 58 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az EK 288. cikk második bekezdése értelmében az okozati összefüggés akkor állapítható meg, ha az érintett intézmények jogellenes magatartása és a hivatkozott kár között ok-okozati viszony áll fenn.
- 59 Az említett kárt ténylegesen az intézmények kifogásolt magatartásának kell okoznia. E megközelítést erősíti meg a jelen ítélet 53. pontjában hivatkozott állandó ítélkezési gyakorlat is, mely szerint még ha az intézmények esetleg hozzá is járultak a kárhoz, amelynek megtérítésére a kereset irányul, az említett hozzájárulás lehet túl távoli, a másokat, adott esetben a fellebbezőket terhelő felelősség okán.
- 60 Elsősorban az Elsőfokú Bíróság helyesen találta úgy, hogy amennyiben a végleges rendelet nem vonatkozott a fellebbezők által importált termékekre, és ez utóbbiak tehát nem követtek el hibát a termékek besorolásakor, meg kellene állapítani, hogy a fellebbezőket ért állítólagos károk kizárólag a német vámhatóságoknak tudhatók be,

amennyiben ez utóbbiak vetettek ki az említett termékekre dömpingellenes vámokat, annak ellenére, hogy azok nem tartoztak a végleges rendelet alkalmazási körébe.

- 61 Másodsorban az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy amennyiben a végleges rendelet vonatkozott a fellebbezők által importált termékekre, és ez utóbbiak ennél fogva nem megfelelően sorolták be a termékeket, meg kellene állapítani, hogy a fellebbezők által hivatkozott károk meghatározó oka a fellebbezők saját magatartása, és nem a Tanács és a Bizottság állítólag jogellenes magatartása. E feltevést illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 100. és 101. pontjában helyesen emlékeztet arra is, hogy meg kell vizsgálni, hogy a sérelmet szenvedett személy, mint tájékozott jogalany, – a kárviselés terhének kockázata mellett – ésszerű gondosságot tanúsított-e a kár elkerülése vagy enyhítése érdekében. Az okozati összefüggést megszakíthatja a sérelmet szenvedett személy gondatlan magatartása, amennyiben e magatartás a kár meghatározó okának minősül.
- 62 A fellebbezők arra hivatkoznak, hogy az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta azon tényt, miszerint a fellebbezők jogellenes vámok kivetése miatt bekövetkezett károk megtérítését kérik, és helytelenül összpontosított az importált termékek besorolásával kapcsolatos feltételezett hibákra. A fellebbezők szerint nem az a kérdés, hogy a végleges rendelet vonatkozik-e, vagy sem e termékekre. A dömpingellenes vámok címén beszédett, és a fellebbezők és a német vámhatóságok közötti egyezséggel összhangban e hatóságok által visszatartott összegek feltételezik, hogy e vámokat meg kellett fizetni azon rendelet értelmében, amelynek jogellenességére hivatkoznak.
- 63 Az Elsőfokú Bíróság a dömpingellenes vámok végleges rendelet általi bevezetéséből közvetlenül vagy közvetetten eredő állítólagos károk vizsgálatának keretében nem utal arra, hogy az említett rendelet jogellenes lenne, vagy sem. Azon kérdést illetően ugyanis, miszerint az említett vámok végleges rendelet általi bevezetése közvetlenül okozta-e a fellebbezőket állítólag ért károkat, az Elsőfokú Bíróság a fellebbezők helyzetét az általa kialakított és minden lehetséges esetet lefedő két ténybeli feltevés

keretében egymás után vizsgálta. Ezek alternatív vizsgálata tehát ugyanezen eredményre vezetett volna.

⁶⁴ Következésképpen a fellebbezők nem bizonyították, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta volna a jogot, amikor úgy találta, nem áll fenn kellően közvetlen okozati összefüggés az intézmények kifogásolt magatartása és a fellebbezők által hivatkozott kár között.

⁶⁵ Következésképpen az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

⁶⁶ Ennélfogva a fellebbezést egészében el kell utasítani.

A költségekről

⁶⁷ Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Trubowestet és V. Makarovot, mivel pervesztesek lettek, a Tanács és a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**
- 2) A Trubowest Handel GmbH-t és V. Makarovot kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások